

[Lis Størcke]

kulturministeriet har oprettet, kan ikke træde i stedet for et blad, men den opfylder nok den mission at være med til at sprede mere oplysning om indvandrernes forhold i Danmark og baggrunden i deres hjemlande og dermed at øge interessen for deres situation. Jeg kan ikke lade være med at tilføje: hvor mange danske borgere er informeret om dokumentationscentralens eksistens? Man siger selv i dokumentationscentralen, at den væsentligste forudsætning for indvandrernes integration er gensidig oplysning indvandrerne og det danske samfund imellem.

Vi har jo længe haft en udlændingelov, men den var ikke specielt møntet på denne kategori af udlændinge, hvorfor arbejdsministeriet udarbejdede en særlig betænkning i 1969, som har dannet grundlag for indvandrernes kulturelle, uddannelsesmæssige, sociale og arbejdsmæssige forhold. Betænkningen efterfulgtes af en slags ekspertlitteratur, men nogen succes blev den ikke. Det er pjecer for myndigheder og institutioner og andre, som har behov for at give oplysninger om det danske samfund, så indvandrerne bedre kan tilpasse sig og undgå konflikter. Men pjecerne er svært tilgængelige, når man ikke helt kan klare sproget, og undertiden tørre og uinteressante, og de virker derfor dårligt som kommunikationsmidler.

Indvandrernes egen følelse af usikkerhed har på mange måder holdt dem tilbage fra at benytte sig af skriftlige udtryksformer, og den manglende organisering har også virket hæmmende. Først i 1976 blev Gæstearbejderens Fællesråd dannet. De nationale foreninger, der har været, har først og fremmest været ramme om fritidsbeskæftigelser, og de har kun i ringe grad benyttet sig af at komme til orde i Fremmedarbejderbladet. Jeg tror, forholdet ville være et andet nu, hvor de har været her så meget længere.

En lang række tillidsbarrierer har skullet overvindes. Angsten for myndighederne har virket bremsende på fremmedarbejdernes ønsker om at træde frem, og endelig har de haft vanskeligt ved at få adgang til informationskanalerne. I de sidste år er der dog jævnlige udgivet bøger og lavet udstillinger, som afspejler indvandrernes situation.

Man kan nok blive enige om, at der er sket ting, der ikke burde være sket, og at der stadig sker ting, som ikke bør ske. Spørgsmålet er, hvordan vi fra politisk side løser pro-

blemerne, nu da vi på baggrund af studier og grundigere information både i skrift og tale ser problemerne klarere end før. Er det muligt at få formuleret en samlet indvandrerpolitik? Hvem skal have hovedansvaret? En koordinerende minister, et statsligt kontor eller – for at få en bred sammensætning – måske et råd? Er det muligt at have en fremmedarbejderrepræsentation med i arbejdet? Hvad kan der gøres for at forbedre kommunikationen mellem indvandrere og myndigheder? Hvad kan der gøres for at skabe større forståelse indvandrerne og den danske befolkning imellem?

Hr. Brixtofte sagde, at en indvandrerpolitik ikke kan gennemføres med penge alene, der skal også en holdningsændring til. Jeg vil sige, at en virkelig indvandrerpolitik ikke kan gennemføres uden penge. Det økonomiske er et stort problem, men jeg mener, at det er noget, vi må løse.

Jeg gentager, at Danmark var tilfreds med at modtage arbejdere udefra, da vi manglede arbejdskraft. Derfor har vi en pligt til at sørge for, at de får mulighed for at få en rimelig tilværelse heroppe. Hvor er ellers det højt udviklede demokrati, vi roser os af og er stolte af?

Kurt Hansen (VS):

På arbejdsmarkedsområdet holdt diskriminationen sit indtog sammen med indvandrerne. Indvandrerne ansættes fortrinsvis i de hårdeste, farligste og dårligst betalte job, og disse grupper rammes betydelig hårdere af arbejdsløsheden, end tilsvarende danske arbejdsgrupper gør. Vi ser også, hvordan indvandrere rammes hyppigere af arbejdsulykker. Hvad agter regeringen konkret at foretage sig over for disse forhold?

Jeg vil også godt spørge regeringen, om det ikke snart var på tide, at der blev sikret en ordentlig og reel oplysning til udlændinge omkring sikkerhedsforhold. Hvis regeringen mener, der bør gøres noget sådant, hvordan kunne man så forestille sig det gjort?

Det er selvfølgelig et spørgsmål, det havde været naturligt at stille til arbejdsministeren, men som ved åbningsdebatten, da vi skulle diskutere de langtidsarbejdsløse, bliver han også væk denne gang.

Jeg vil også godt spørge: hvad er grunden til, at der ikke er iværksat sikkerhedskursus